

ΜΗΔΕΙΑ

Στὴν ἐπέφορη τραγῳδίᾳ Ἀγγελικῇ Κοτσάλη

Εἶναι ἐσὺ ποῦ στ' ἄδυτα τῆς θείας ἐπιστήμης
μπήκας, κ' ἀνοίξαν διάπλατα μυστήρια ἀποκρυμμένα
ποῦ φύλαγαν τραγόποδοι Σάτυροι, Φρύνοι, Μοῦσαι.

Σὲ βλέπω, ὅταν στὸ θεῖο βωμὸ τῆς αἰθέρας τέχνης
μέσα στὸ δάσος τὸ πυκνὸ μυστήριον γεμάτο,
γύρω σου αἱ Πιερίδες χορὸ τραλλὸ νὰ στήνουν
σὲ βλέπω σὲ μὴν ἔκστασι ποῦ σὲ ἐξαλλώνει
νὰ κοινοῦν μ' Ὀλύμπιους, ἀθανασία νὰ πέρνῃς
καὶ στὸ βωμὸ τὸ σῶμα σου, στὸν οὐρανὸ ἢ ψυχὴ σου
νὰ ἐγώνῃς τὰ οὐράνια μὲ τὴ φθαρτὴ τὴ γῆ.

Σ' αὐτὴ τῇ θεῖα ἔκστασι σὲ βλέπω, ὅταν μπαινῇ
ὁ Εὐριπίδης στ' ἄδυτα, μ' ἀπὸ κισσὸ στεφάνι
καὶ τὸ βωμὸ πλησιάζοντας στὸ ξέπλεκο κεφάλι
τῆς θείας· του μυσταγωγοῦ πιθώνει τὸ στεφάνι

Σὲ βλέπω ὅταν στὸ βωμὸ μὲ χέρια ματωμένα
ἀπ' τὴ θυσία π' ὠκαμες τῶν δύο σου παιδιῶν
νὰ ἐξαγνίξῃς τὸ ἔγκλημα κ' ὁ Λεγκουβὲ μὲ σέβας
νὰ σὲ στολίσῃ, ὦ Μήδεια, μ' ἓνα βραβεῖο χρυσό.

Εἶσαι ἐσὺ ποῦ στ' ἄδυτα τῆς θείας ἐπιστήμης
μπήκας, κ' ἀνοίξαν διάπλατα μυστήρια ἀποκρυμμένα
ποῦ φύλαγαν τραγόποδοι Σάτυροι, Φρύνοι, Μοῦσαι
γὰ αὐτὸ κ' ἐγὼ τοὺς στίχους μου σὲ σὲν' ἀφιερῶ.

Ἐρημίτης

Α. Λουκίδης. Αἱ δύο συνθέσεις τοῦ εἶνε αἱ καλ-
λίτεροι συνθέσεις τῆς ἐκδόσεως. Τὸ Ξεμάτιασμα—μὲ
τὴν ἀντίθεσιν τῶν κεφαλῶν, νεανικῆς καὶ γεροντικῆς
—εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένον. Ἡ γραῖα ἰδίως μὲ τὸ θυ-
ματικὸν καὶ μὲ τὴν σοβαρότητα ὡς νὰ τελὴ ἱεροτελε-
στία ἀποτελεῖ τὸ τεχνικώτερον μέρος τῆς εἰκόνος. Ὁ
καλλιτέχνης μᾶς παρουσιάζει ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν
Ποιητικῶν ἐμπνεύσεων τῶν ἁλίων νὰ ἀπαθαντισθοῦν
εἰς ζωγραφικοὺς πίνακας τὴν πρώτην ἀπόπειραν, ἥτις
καὶ ἐπέτυχεν ἱκανοποιητικῶς. Ἐκ τοῦ Θανάσι Βέρου
ἐκ τῶν στίχων:

Σηκώνεται ἡ δύστυχὴ καὶ πάει νὰ ἰδῇ

Στὸ χῶμα κοίτεται ἓνα κορμί.

ἐφιλοτέχνησε ἓνα πίνακα ὅστις ἀποδίδει ὅλην τὴν
δραματικότητα τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Βίλα-
ωρίτου. Τὸ πῶμα τῆς γυναικὸς εἶνε ἓν ὁλόκληρον
ποίημα: Ὅπως εἶνε ξαπλωμένη μεταδίδει καὶ εἰς τὸν
θεατὴν τὴν ἐντύπωσιν ἥτις ἀποτυπῶνται εἰς τὰς δύο γυ-
ναῖκας, αἱ ὁποῖαι παρίστανται θεαταὶ τοῦ δράματος.
Ὁ καλλιτέχνης ἠσθάνθη τὸν ποιητὴν καὶ ἐφάνη ἀν-
τάξιός του εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ αἰσθήματος. Τὸ
ἐσωτερικὸν τοῦ ἐν τῷ Ἀγ. Ὁρεῖ νασοῦ τοῦ Πρωτά-
του εἶνε ἄξιον προσοχῆς διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν λε-
πομερειῶν.

Οἱ κ.κ. Ζωγράφος, Κοντιάδης, Μιχοπουλιώτης, Θ.
Μηλιάδης καὶ Λούζης δὲν προσθέτουν σχεδὸν τίποτε
εἰς τὴν ἔκθεσιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θέατρον Κυβέλης

Ἡ «Ἐχθρά» τὸ τρίπρακτον δράμα τοῦ Νικοντέμι
τὸ ὁποῖον ἐπανειλημένως ἐπείχθη ἐν Μιλάνῳ ἔχει τὰ
χαρίσματα τοῦ ὁραίου διαλόγου, τῆς γοργότητος καὶ
τῆς ἀπλότητος. Ἐκάστη πρᾶξις στηρίζεται εἰς μίαν
μόνην σκηνὴν πολὺ δυνατὴν. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ
συγγραφεὺς παρουσιάζει τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα τοῦ
νόθου τέκνου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ πολεμικὸν περι-
βάλλον. Μία κόρη ἠγάπησε καὶ ἐνυμνεύθη ἓνα δοῦκα,
ὅστις εἶχεν ἓν ἀγοράκι, τὸν Ροβέρτον, ἐκ παρανόμου
ἔρωτος· ὥρκισθη νὰ τηρήσῃ μυστικὴν τὴν προέλευ-
σίν του. Ἡ κόρη ἐνὸς συμβολαιογράφου ἀγαπᾷ τὸν
Ροβέρτον ὅστις ἀποκρούει τὸν ἔρωτά της, κ' ἐκείνη
πρὸς ἐκδίκησιν τὸν ἀποκαλεῖ νόθον. Εἰς τὴν β'. πρᾶ-
ξιν ὁ Ροβέρτος ζητεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα του ἐξηγήσει·
νομίζει ὅτι ἐξ ἀτιμίας τῆς μητρός του ἐγεννήθη καὶ
ἡ μητέρα ἀμυνομένη τῆς τιμῆς της ἀποκαλύπτει τὸ
μυστικὸν τῆς γεννήσεώς του. Καὶ τοῦ προσθέτει ὅτι
τὸν μισεῖ, διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δονκὸς ἐπέκλεψε
τὸν τίτλον καὶ μέγα μέρος τῆς περιουσίας εἰς βάρος
τοῦ μικροτέρου, τοῦ γνησίου υἱοῦ. Εἰς τὴν γ'. πρᾶ-
ξιν οἱ δύο υἱοὶ τῆς δουκίσσης εἶνε ἤδη εἰς τὸν πόλε-
μον. Τηλεγράφημα ἀναγγέλλει τὸν ἐνδοξον θάνατον
τοῦ ἐνὸς υἱοῦ.

— Ποιὸς ἀπὸ τούτων δύο; φωνάζει ἐν ἀγωνίᾳ ἡ μη-
τέρα. Εἰς ἀπάντησιν, ἐμφανίζεται ἐλαφρῶς πληγωμέ-
νος ὁ Ροβέρτος, ὅστις τῆς λέγει ὅτι ὁ ἄλλος ἀδελφός
ἐφονεύθη μὲ τὴν κραυγὴν: «Μητέρα!» Ἡ δουκίσσα
ἐναγκαλίζεται τὸν ἐπιζήσαντα Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος καὶ
κλαίει μαζὺ τῆς.

Ἡ «Ἐχθρά» εἶνε τὸ δραματικώτερον ἔργον τοῦ
Νικοντέμι. Ἡ ἐν τέλει ἰδίως τῆς β' πρᾶξεως σκηνὴ
μεταξὺ Ροβέρτου καὶ δουκίσσης, ἡ ὁποία φανερῶναι
τὴν ἔχθραν της, εἶνε συγκλονιστικὴ. Ἡ κ. Κυβέλη
ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἑξαρσιν, ὁ δὲ κ. Βεάκης ὡς Ρο-
βέρτος· ἐχαρακτήρισε τὸ μέρος του πολὺ καλᾶ. Ἡ κ.
Ἀλκαίου' ὡς μητέρα τῆς δουκίσσης, φυσικωτάτη.

Ἡ μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ γενομένη ὑπὸ τοῦ
κ. Καιροφύλα πολὺ καλὴ.

ὑπὸ τὸν νέον τίτλον: «Τὸ κρυφὸ κίμαρι» παρ-
εστάθη ἡ τρίπρακτος κωμικὴ τοῦ Βύλφ Le secret de
Pelichinelle κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λεπενιώτη. Καὶ
ἄλλοτε εἶχε παιχθῇ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ κόσμος τῶν
τοῦμπανο».

Ἡ «Ἡ ἀνήσυχη κυρία» δράμα τοῦ Γερμανοῦ
Βίνγκε.

Σ' ἓνα παλὸν πύργον τῆς Βυρείου Εὐρώπης ζῇ μία
ἀριστοκρατὶς, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἔδρασε ζωηρότατα αἰσθη-
ματικῶς, αἰφνιδῶς ζητεῖ νὰ ἐξαγνισθῇ. Ἀγαπᾷ ἓνα
Χριστιανὸν, ὀνόματι καὶ πράγματι, ἀλλὰ πρέπει νὰ
ἐξοφλήσῃ τοὺς ἥκιστα καθαρὸς λογαριασμούς της μὲ
ἓνα ἐριστὴν, ὅστις κρατεῖ τὰ γράμματά της. Τοῦ τὰ
ἀρπάζει, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀνθίσταται καὶ ἐκείνη τότε
τὸν φονεύει, καὶ τοῦ τὰ πέρνει. Ὅταν ἐξηλθε τῶν φυ-
λακῶν εὐρίσκει τὸν Χριστιανὸν ὑπανδρευμένον καὶ
αὐτὴ ἐγκαρτερεῖ εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν νέαν περι-
πέτειαν. Ὁ συγγραφεὺς χαρακτηρίζει ἐπαρκῶς μίαν
ἐξαιρετικὴν καὶ ἀνήσυχον γυναικειάν ψυχὴν, ἀλλὰ
σκηνικῶς τὸ ἔργον εἶνε ἐλαττωματικόν. Ὁ ἐπὶ σκην-